

teid ka laia paiga peäle saatnud, ja on teile tdeks teinud, mis Ta keikile usklikkudele on tootanud: Ei tahha ma sinmust mahhajada, egga sind mahhajatta." Jes. 1, 5. Onnis ollen ka minna, sest teie jälgid möda käies, ollen minnage tunda sanud, et sanna ei wallete, kui ütleb: „Parrem on Jehowa jure kippuda, kui innimesse peäle lota." Laul. 118, 8. Ja et tdeste hea on, Jä sanda jure kippuda, sest sain diget selget arro, kui ühhel korral hädda olli suur. Ja tahhan teile, armad sõbrad, sedda asja üllebräkida; sest wist on monni teiege hulgas, kes willetsusse ja waewa al. Ehk sate sest wahhest suggoge ennestele rõmustust ja finnitust.

Aastal 1772 äppardas Jummal wilja — teie teate — ja leib olli wägga kallis. Üpris wägga piisut olli sedda leikust olnud, ja rahwas ollid sure waewa sees. Paljo waesi hulkusid omma lastega möda maad,

kaebasid omma hädda, hullusid ja nutsid ilma abbi lootmatta. Ehk wahhest monni teiege hulgast, armad luggejad, ei teadnud seford isse, mis suhho piista õhto, ehk kust pallokest sada teisel hommikul. Minnoge isä maiaš, armad, olli selsammal aastal kitsas kä. Hulk lapsi olli toita, sedda wilja olli wägga wäha ja ep olnud rahha osta; sest piisut aega olli sest, kui isä surest rahhast ilma jänud. Selsammal kirjo aial nüüd, ja se olli pärrast Joulo ühhel redel — tullime ka omma luggemisse tunnile ja luggesime, kui immelikult Jesus wiis tuhhat meest olli toitnud, ja isä õppetäs ni armsa sannaga, kuidä Onnisteggia se rahwa peäle hallastanud, ja räkis meile keik sedda suurt head iggapiddi ülles, mis Ta neile teinud. Agga emma nuttis ärdaste; rõdm olli temma süddames, agga siiski kurbdus ühtlase, ja ei woinud temma, muud kui piddi agga üllebräkima ja ütlemä: